

הלבנות שבת סימן שי

קיד באר הגולה

ל שם מ"ו ס פור
מחל דלני סס
וכפרו ס החוט
סס כסס ר"ח
ג כ"א"ס תשננס

וותר לטלטל הבגד ולא אמרין דכל הכגד נעשה בסים למעות (ל) כואיל (לא) ואין סמעות על עיקר הכגד אבל אין לנבשו בשבת דמייסין (ט) שמח ילא צו כדלעיל ס'י' ס"א סל"ג (כ"י ס'י' ס"ט) וע"ל סימן רס"ו חס שכת יכסו אללו בשבת מס דינו (כ"י) : ח' לבלי שיש עליו דבר האסור ודבר המותר מותר לטלטלו כגון מחתה (לב) שיש עליה מבע"י אפר שמותר (י) לטלטלו לבכות בו רוק או צואה ויש עליה ג"כ שברי עצים שהם אסורים בטלטול מותר לטלטל מחתה כמו שהיא יוכנון שדבר המותר (יא) חשוב מדבר האסור אבל אם דבר האסור חשוב יותר מדבר המותר בטל אצלו ואסור לטלטלו (לד) יוטעם הותר לטלטול זה משום דלא אפשר למינקט קישמא לחודיה אפילו אי שרי ליה (יז) מהמחתה או אם צריך (לה) למקום המחתה (כמו שנבחר לעיל ס'י' ס"ט) ואם אינו צריך אלא בגוף המחתה לא יטלטלנה כמו שהיא אלא (יג) (לו) ינער האפר ושברי העצים במקומם ויטול המחתה. סגס וכן אם יוכל לנער האיסור לחוד ינערנו ולא יטלטלנו עם הסיתר (כ"י בשם משנת הר"א"ט) וכל זס לא מיירי אלס סהיס סהיתר עם האיסור מצטוד יוכ אלס חס (לו) האיסור עליו (י) לכד לא

באר היטב

(י) לטלטלו. אבל אפר שהסך בשבת אסור לכו"ע דהוי דבר חדש וא"ל דחס נחערב אפר שהסך בשבת באפר האסור והאיסור לא היה ניכר (יא) חשוב. ואט"ג שכלל העולם הוא חשוב אם אינו חשוב לדידה לא מקרי חשוב וה"ה איכא ע"י ס"ס ס"ח: (יב) מהמחתה. דזוקא חס לריך לאפרו או חס לריך למקום המחתה כג"ל ע"ו: (יג) ינער. ואי איכא הפסד בניעור ח"ס לנער כח"ס ס'י' ש"ט ס"ג כ"ח: (יד) לכד. נראה דהיינו מע"ס ועשה כה"ס כ"ס לנער אסור או לא מהני מה שניח בשבת דבר

ברורה

צוה לכו"ע משום נולד דנעשה מעשה חדש דמתיקרא עולם והשתא אפר ואס נחערב אפר המותר באפר האסור והאיסור לא היה ניכר קודם שנחערב בטל ברוב דאי היה ניכר קי"ל דדשיל"מ אפילו בחלף לא בטל ומוקף יש לה מתירין עבר. כהנ"ח ח"א כ"ל דמים הוטסין מן האילנות בימי ניסן אסורין ג"כ משום נולד ואפילו יש כבר בלי עם מים מע"ס שטעף לתוכו אס"ה אסור ולא אמרין צוה דבטל דהא טיפה הוטפת היחה ניכר קודם שנחערב בהמים וקי"ל דדבר שיש לו מתירין אפילו בחלף לא כע"ל: (לג) חשוב מדבר האסור. ואם שיהיה סוין (ל) אסור. כתבו (לא) הפוסקים דחס לכל העולם היתר חשוב יותר ולדידה אינו חשוב אוליין בתר דדידה וה"ה איכא: (לד) וטעם היתר טלטול וכו'. ר"ל (לז) דלמה בסיון ש"ט ס"ג אמרין בפירות המונחים עם אכן בטל דאט"ג דהסל הוא בסים לאיסור ולהיתר מ"מ היכא דאפשר לא יטלטל. הפירות והסל כ"ו שהאכן מונח עם אלס ינער מחתה הכל על הארץ ואח"כ ילקט הפירות לתוך הסל ויעלטלם והכא נמי חף שרריך להאפר נימח דינער הקיעמא עם השברי ע"ס על הארץ ואח"כ יכנס הקיעמא לכד חוד הכלי ויעלטל למקום שירצה ולזה כתב דהב"א לא אפשר לנכס אח"כ הקיעמא לכד (לג) משום דשברי ע"ס היינו שברים קטנים או פסומי קטנים שאי אפשר ליעול האפר מבלעד: (לד) למקום המחתה. דאי ח"ס לנער דיטול למקום שרריך אליו לכן מעלטלה כולה ביחד: (לו) ינער האפר וכו'. ואי איכא הפסד בניעור ח"ס לנער וכח"ס בסיון ש"ט ס"ס (לאחרונים): (לו) האיסור עליו לכד ר"ל (לז) בבין השמעות ע"כ לא מהני הנחת היתר אללו דאפילו חס היה יטל האיסור לגמרי משם ג"כ אסור כיון דאתקלפי לבין השמעות וכנ"ל בס"ו אבל חס בשבת הונח עליו דבר איסור הואיל וביה"ש לא אתקלפי הו"ל מוקף לחני שכת וקי"ל דאין מוקף לחני

(ט) שמח. מיהו יכול לנער משם את המעות ועמ"א שהעלה דחס התיך בתוך הכיס מעות מדעת אסור להכניס ידו צו דעכ"ס הכיס נעשה בסים. עוד העלה חס כוס מלא מעות קשור בכגד אסור לטלטל הכגד כיון דהכיס הוא כלי בפני עצמו וה"ה כשיש מעות בתוכה שחך השלחן האסור לטלטל השלחן אח"כ יש עליו גם דבר המותר ע"ש [ובס' אכן העורר העלה להלכה דאפילו אפשר לנער המעות מן הכיס יכול לטלטל בגד שהכיס אסור צו אפילו בשבת מעות בכיס וכ"ס במניה ככוונה פשוטא דשרין:]

משנה

צין בהניח וצין בשבת וכמו שנכתוב לקמיה: (ל) הואיל וכו'. כלומר דהכיס אינו תפור לארצו בכגד אלס פיו לכד תפור והוא כולו תלוי [כ"י] דחס היה הכיס כולו תפור בכגד (כו) אמרין דכל הכגד נעשה בסים ואף דהכא מיירי בשבת מ"מ עכ"ס היה לריך לנער מחתה. המוקף וכדלעיל בסיון ש"ט ס"ד משא"כ כשהכיס תלוי אין לריך אפילו נינער מחתה (ז) ויש מהמירין וסוברין דגם צוה לריך נינער מחתה: (לא) ואין המעות וכו'. כתב המ"א דוקא כשה הכיס תפור להכגד או אמרין דהוא בטל לגבי הכגד וכן כשיש מעות חוך תוכה כששלחן [שקורין טישקטסטיל] וטעו בעיניו שח"א להאילו לגמרי מן השלחן וע"כ נכתב לעיקר השלחן אבל כשיש מלא מעות קשור לכגד הוא כלי בפני עצמו ואינו בטל לגבי הכגד וכן התיבה חס יכולין להאילו לגמרי מן השלחן וא"כ כל אחד ואחד כלי בפ"ע ולא נכתב לגבי השלחן ונמילא אסור לטלטל הכגד והשלחן שהרי הם נעשים בסים להמעות כשהניח את המעות עם מע"ס ע"י שיהיו עם בשבת (אם לא שמונח על השלחן דבר היתר שחשוב יותר (כה) ונעשה השלחן בסים לו וכדלקמיה בס"ח] ואם שכת ליעלל מע"ס עכ"ס לריך מדינא נינער מחתה. אף חס יש בחוכם צו חזיר פרוטות כעלים לגבי הכגד והשלחן דאין חס מכתב כגד ושלחו בשביל חזיר פרוטות [ח"א]. עוד כתב דל"ל דוקא כשהתיבה כששלחן הוא מיוחד תמיד למעות או שאר דבר מוקף אבל כשהתיבה התלויה בשלחן עשויה תמיד להניח צו לחס וכנינים ואירע שהניח צו מעות אפילו אין צו להם וסנינים אט"ג דהטיקטסטיל"ל ודאי אסור לטלטל אבל מותר לטלטל השלחן שיש גם הטיקטסטיל"ל הוא בעלמם כלי שמלאכתו להיתר וכו"כ נעשה השלחן בסים לאיסור ולהיתר וז"ע וע"ס עוד מה שכתב בענין זה: (לב) שיש עליה מבע"י וכו'. להאסקי (כט) חס הוסך בשבת דאסור

שער הציון

(כו) מ"א וס"א: (כו) הוא מה שהביא בשם הרמב"ם ועיין נחודי"ש רע"א שהובין מהתוספות והרשב"א דסס ס"ל כתיבתו כשי"ס דא"י רשור צוס: (כה) ועיין בסמ"ג שמתקן לענין אי מהני דבר זה גם לענין תיכס שיהא מותר לטלטלו דאפשר דנעיק דוקא שיהא דבר היתר מונח בחוכה ושאר כ"ס והכי דקדקו וכתבו ונעשה השלחן בסים לו: (כט) מ"א וס"א: (ל) בית מאיר ותו"ס [ובנין] ותי"א ח"א שכתב דבין שניינים חשיבין או אינם חשיבין: (לז) מ"א וס"א: (לג) חתומים: (לג) ולא שנתקתי מה שכתב הר"א בסק"ס דלדברי רש"י דלמה ארונים מתקפן ע"י צו